

Jewish Political Thought #3
Rabbeinu Nissim (Ran) 1320-1380

I. The Limits Of Halakha To Administer Justice?

(1) **שו"ת הרשב"א חלק ג סימן שצג III:393, Responsa of the Rashba (1235-1310)**, ורואה אני: שאם העדים נאמנים אצל הברורים, רשאים הן לקנוס קנס ממון או עונש הגוף, הכל לפי מה שיראה להם, וזה מקיים העולם. שאם אתם מעמידין הכל על הדינין הקצובים בתורה, ושלא לענוש אלא כמו שענשה התורה: בחבלות, וכיוצא בזה, נמצא העולם חרב, שהיינו צריכים עדים והתראה. וכמו שאמרו ז"ל: לא חרבה ירושלים אלא שהעמידו דבריהם על דין תורה. וכ"ש בחוצה לארץ... וכן עושין בכל דור ודור ובכל מקום ומקום, שרואין שהשעה צריכה לכך

2) Rav Chaim Ozer Grodjinsky, 1863-1940, letter to Rav Herzog

According to the Ran, with regard to thefts and robbery and other types of crime, the law of the monarch was granted a special status, distinct from that of the religious course. For truly it would be most difficult for the proper functioning of a society if a thief could acquit himself through double compensation alone, and one who confessed to a deed bearing a fine were exempt entirely. Thus, in such matters one is forced to enact special state ordinances.

4. רמב"ן שמות פרק טו פסוק כה Ramban 1194-1270

וַיִּצְעַק אֶל־יְקֻזְק וַיֹּאמֶר יְקֻזְק עֵץ וַיִּשְׁלַח אֶל־הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם לֹו חֶק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נִסְהוּ:

ועל דרך הפשט, כאשר החלו לבא במדבר הגדול והנורא וצמאון אשר אין מים שם להם במחיייתם וצרכיהם מנהגים אשר ינהגו בהם עד בואם אל ארץ נושבת וכן ביהושע נאמר ויכרות יהושע ברית לעם ביום ההוא וישם לו חק ומשפט בשכם (יהושע כד כה), אינם חקי התורה והמשפטים, אבל הנהגות ויישוב המדינות, כגון תנאים שהתנה יהושע שהזכירו חכמים (ב"ק פ ב), וכיוצא בהם

II. The Law of The Torah and The Law of The King

(3) דרשות הר"ן הדרוש האחד עשר - Derashot HaRan – The 11th Sermon

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך וגו' ושפטו את העם משפט צדק. (דברים טז יח).

ידוע הוא כי המין האנושי צריך לשופט שישפוט בין פרטיו, שאם לא כן איש את רעהו חיים בלעו, ויהיה העולם נשחת. וכל אומה צריכה לזה ישוב מדיני, עד שאמר החכם שכת הלסטים הסכימו ביניהם היושר. וישראל צריכין זה כיתר האומות. ומלבד זה צריכין אליהם עוד לסיבה אחרת, והוא להעמיד חוקי התורה על תלם, (ולהעמיד [ולהעניש] חייבי מלקיות וחייבי מיתות בית דין העוברים על חוקי התורה, עם היות שאין באותה עבירה הפסד ישוב מדיני כלל. ואין ספק כי בכל אחד מהצדדים יזדמנו שני ענינים,

- האחד יחייב להעניש איזה איש כפי משפט אמיתי,
- והשני שאין ראוי להענישו כפי משפט צודק אמיתי, אבל יחייב להענישו כפי תיקון סדר מדיני וכפי צורך השעה.

והשם יתברך ייחד כל אחד מהענינים האלו לכת מיוחדת, וצוה שיתמנו השופטים לשפוט המשפט הצודק האמיתי, והוא אמרו ושפטו את העם משפט צדק, כלומר בא לבאר השופטים האלה לאיזה דבר יתמנו, ובמה כוחם גדול. ואמר שתכלית מינויים הוא כדי לשפוט את העם במשפט צדק אמיתי בעצמו, ואין יכלתם עובר ביותר מזה. ומפני שהסידור המדיני לא ישלם בזה לבדו, השלים האל תיקונו במצות המלך.

It is known that the human species needs magistrates to adjudicate among individuals, for otherwise 'men would eat each other alive' (Avot 3:2) and humanity would be destroyed. Every nation needs some sort of political organization for this purpose, since – as the wise man put it – even 'a gang of thieves will subscribe to justice among themselves' (Plato, *The Republic*, I, 351). Israel, like any other nation needs this as well. Moreover, Israel needs it for another reason: to uphold the laws of the Torah and punish those who deserve flogging or capital punishment, even if their transgression in no way undermines political order.

Thus these purposes give rise to two possible issues: first, the need to punish in keeping with the true law; second, the need to punish so as to enhance political order and in accordance with the needs of the hour, even if the punishment is undeserved according to truly just law. God, may He be blessed, set these two issues apart, delegating them each to a separate agency.

- 1) He commanded that magistrates be appointed to judge according to truly just law... they were appointed to judge the people according to a law that was in itself truly just and their jurisdiction is not to exceed that.
- 2) Since political order cannot be fully established by these means alone, God provided further for its establishment by commanding the appointment of a king.

ונבאר עוד כשנניח צד אחד מהצדדים, הרי שנינו בפרק היו בודקין (סנהדרין מ ב) תנו רבנן מכירים אתם אותו כו' התריתם בו קיבל התראה התיר עצמו למיתה המית בתוך כדי דיבור וכו'. ואין ספק כי כל זה ראוי מצד משפט צדק, כי למה יומת איש, אם לא שידע שהכניס עצמו בדבר שיש בו חיוב מיתה ועבר עליו, ולזה יצטרך שיקבל עליו התראה, וכל יתר הדברים השנויים באותה ברייתא, וזהו משפט צדק אמיתי בעצמו הנמסר לדיינים. אבל אם לא יענש העובר כי אם על זה הדרך, יפסד הסידור המדיני לגמרי, שיתרבו שופכי דמים ולא יגורו מן העונש, ולכן צוה השם יתברך לצורך ישובו של עולם במינוי המלך, כמו שכתוב בפרשה זו (דברים יז יד - טו) כי תבא אל הארץ וגו' שום תשים עליך מלך וגו', שהיא מצוה שנצטוונו בה למנות עלינו מלך, כמו שבא בקבלת רבותינו ז"ל (סנהדרין כ ב), והמלך יכול לדון שלא בהתראה כפי מה שיראה שהוא צריך לקיבוץ המדיני.

Consider the following: we read in Sanhedrin 40b "Our rabbis taught, the following questions are asked of a witness in a capital case:

- Do you know him?
- Did you warn him?
- Did he confirm your warning?
- Did he accept his liability to death?
- Did he commit the murder immediately? Etc.

There can be no doubt that this is required by just law, for why should a man be put to death unless he aware he was committing a capital offence and nevertheless transgressed?... However punishing criminals in this way alone would completely undermine political order: murderers would multiply having no fear of punishment. That is why God ordered the appointment of a king for the sake of

civilization... The king may impose a sentence as he deems necessary for political association, even when no warning has been given.

Universalism and Uniqueness

נמצא שמינוי המלך שוה בישראל וביתר אומות שצריכים לסידור מדיני, ומינוי השופטים מיוחד וצריך יותר בישראל, וכמו שהזכיר עוד ואמר (דברים טז יח) ושפטו את העם משפט צדק, כלומר שמינוי השופטים ויכלתם, הוא שישפטו העם במשפטים צודקים אמיתיים בעצמם.

ואני מבאר עוד זה, ואומר שכמו שנתייחדה תורתנו מבין נימוסי אומות העולם במצות וחוקים, אין ענינם תיקון מדיני כלל, אבל הנמשך מהם הוא חול השפע האלהי באומתנו והידבקו עמנו, בין שיראה הענין ההוא לעינינו כעניני הקרבנות וכל הנעשה במקדש, בין שלא יראה כיתר החוקים שלא נתגלה טעמם, מכל מקום אין ספק שהשפע האלהי היה נדבק בנו, וחל בפעלים ההם, עם היותם רחוקים מן הקש השכל.

ולפיכך אני סובר וראוי שיאמן, שכמו שהחוקים שאין להם מבוא כלל בתיקון הסידור המדיני, והם סיבה עצמית קרובה לחול השפע האלהי, כן משפטי התורה יש להם מבוא גדול, וכאילו הם משותפים בין סיבת חול הענין האלהי באומתנו ותיקון ענין קיבוצנו. ואפשר שהם היו פונים יותר אל הענין אשר הוא יותר נשגב במעלה, ממה שהם היו פונים לתיקון קיבוצנו, כי התיקון ההוא, המלך אשר נעמיד עלינו ישלים ענינו, אבל השופטים והסנהדרין היה תכליתם לשפוט העם במשפט אמיתי צודק בעצמו, שימשך ממנו הידבק ענין האלהי בנו, יושלם ממנו לגמרי סידור ענין ההמוני או לא יושלם. ומפני זה אפשר שימצא בקצת משפטי ודיני האומות הנ"ל, מה שהוא יותר קרוב לתיקון הסידור המדיני, ממה שימצא בקצת משפטי התורה. ואין אנו חסרים בזה דבר, כי כל מה שיחסר מהתיקון הנזכר, היה משלימו המלך. אבל היתה לנו מעלה גדולה עליהם, כי מצד שהם צודקים בעצמם, רוצה לומר משפט התורה, כמו שאמר הכתוב ושפטו את העם משפט צדק, ימשך שידבק השפע האלהי בנו.

The appointment of a king is equally essential for all nations requiring political order, but the appointment of magistrates is of particular importance in the case of Israel... For unlike the laws of the nations of the world, the laws and commandments of our Torah... include commandments that are ultimately not concerned with political order. Rather, their effect is to induce the appearance of the divine outpouring within our nation and to make it cleave to us. This may be by means that are clear to us such as the sacrifices and Temples service, or through the laws whose purpose has not been revealed (*hukkim*)

Therefore I maintain – and so one ought to believe – that while the *hukkim* are not relevant at all to the establishment of the political association... the *mishpatim* are in fact crucial. It is as if they serve to both bring down the divine outpouring and to perfect our public affairs. The purpose of the magistrates and the King, was to judge the people with true and intrinsically just law... that is why some of the laws of the gentile nations may be more effective in enhancing political order than some of the Torah's laws. This, however, does not lead us deficient, since any deficiency regarding political order, was corrected by the law of the king. Indeed we have a great advantage over the nations, for the laws of the Torah are inherently just, as is written, *And they shall judge the people by just law* (Devarim 16:18) with the result that the divine outpouring will cling to us.

...

ועל זה הדרך מה שאמרו רבותינו ז"ל בפרק קמא דשבת (י א) כל דיין שדן דין אמת לאמיתו אפילו שעה אחת ביום מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית, כתיב הכא (שמות יח יד) מן בקר עד ערב, וכתוב התם (בראשית א ה) ויהי ערב ויהי בקר. והשותפות הזה רומז למה שאמרנו, שכמו שמעשה בראשית, נראה

בפועל התחתונים שמאתו נתהוה כל מה שנתהוה, כן כל דיין שדן דין אמת לאמיתו, ממשיך השפע ההוא, יושלם מצד דינו לגמרי תיקון מדיני או לא יושלם. שכמו שבמעשה הקרבנות, עם היותם רחוקים לגמרי מן ההקש, היה נראה השפע האלהי, כן במשפטי התורה היה נמשך ושופע, גם כי יצטרך כפי הסידור המדיני תיקון יותר, אשר היה משלימו המלך.

In the same vein, the Rabbis said in Masekhet Shabbat 10a: "A judge who judges truly, a judgement of truth, even one hour per day, is regarded as a partner in creation with God". It is written in one place: *The people stood about Mosheh from morning until evening* (Shemot 18:13), and in another, *And there was evening and there was morning* (Bereishit 1:5). This similarity hints at what we have suggested, that just as in the creation, the divine largesse appeared at the mundane level – since it was the source of all being – so too a magistrate who judges truly draws down that largesse, whether or not his judgement perfects the order of the polity. Admittedly, for the sake of political order further enhancement is required, which is the task of the king.

The Sin of Asking For A King

וזה היה חטאם של ישראל בדבר המלוכה אשר שאלו... אלא שישראל נטו בעת ההיא יותר לתיקון קיבוצם המדיני. ואילו שאלו להם מלך בסתם שיאמרו שימה לנו מלך, או שיבקשוהו לסיבת תיקון מלחמותיהם, לא ימצא להם בדבר הזה עון (אשר) [אז] חטא, אבל מצוה, אך היה חטאתם באמרם 'שימה לנו מלך לשפטנו ככל הגוים', שרצו שיהיו משפטיהם נמשכים מצד המלכות, לא מצד שופטי התורה. ...

The Difference Between Judge and King

שזה ההבדל בין השופט והמלך, שהשופט משועבד יותר למשפטי התורה מהמלך. ומפני זה הזהיר המלך וצוהו שיהא לו ספר תורה שני ויביא עמו, וזהו אמרו (דברים יז - כ) והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת וגו' והיתה עמו וגו' לבלתי רום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה, כלומר שמתוך שהמלך רואה שאינו משועבד למשפטי התורה כמו השופט, צריך אזהרה מרובה לבלתי יסור מן המצוה ימין ושמאל, ולבלתי רום לבבו מאחיו, כפי היכולת הגדול שנתן לו השם יתברך. אבל בשופט לא הוצרך לכל אלו האזהרות, מפני שיכלתו מוגבל כפי משפט התורה, באמרו ושפטו את העם משפט צדק. והזהירו, שהמשפט ההוא לא יטה בשום פנים, באמרו (שם טז יט) לא תטה משפט. ...

For this is the difference between a judge and a king. The magistrate is more bound to the Torah's laws than is the king. That is why the king was admonished and commanded to keep a copy of the Torah by his side...

Since the king sees that he is not bound to Torah law as the judge is, he must be strongly admonished not to deviate from its commandments *to the right or to the left*, nor *to act haughtily toward his fellows*, in view of the great power God has given him. The judge, however, requires no such admonition, since his power is restricted by the scope of Torah law alone....

ולפי שכח המלך גדול, איננו משועבד למשפטי התורה כמו השופט, ואם לא יהיה שלם ביראת אלהיו, יבוא להפריז על המידות יותר במה שיתחייב לתיקון הכלל, צוהו שיהיה ספר תורה עמו תמיד, כאמרו (שם יח - יט) והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת וגו' והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו למען ילמד ליראה את ה' אלקיו לשמור את כל דברי התורה הזאת ואת החוקים האלה לעשותם, ירצה בזה על מצות התורה בכלל, אם יבטל שום מצוה לצורך תיקון זמנו, לא תהיה כונתו לעבור על דברי תורה כלל, ולא לפרוק מעליו עול יראת שמים בשום צד, אבל תהיה כונתו לשמור את כל דברי התורה הזאת, ואת החוקים האלה לעשותם. שבכל מה שיוסיף או יגרע, יכוין כדי שחוקי התורה, יהיו יותר נשמרים. כאשר נאמר על דרך משל, כשיהיה הורג [רוצח] נפש בלא עדים

והתראה, לא תהיה כונתו להראות ממשלתו לעם שהוא שליט על זה, אבל יכוין בעשותו זה, כדי שמצות לא תרצח תתקיים יותר, ולא יפרצו עליה.

As a king is endowed with great power, he is not subjected to the statutes of the Torah the way a magistrate is. Thus is he is not imbued with perfect reverence for the Lord, he is likely to overreach beyond that which is required for the welfare of the people. Accordingly he commanded to have a Torah scroll with him at all times... This will instill in him a desire to keep the commandments of the Torah in general, so that if the king annuls any commandment for the sake of addressing the needs of his time, he will have no intention of transgressing against the words of the Torah nor in any way of removing the yoke of the fear of God. Rather, his intention should be *To observe faithfully every word of this Teaching as well as these laws*. Anything he adds or takes away must be done with the intention of furthering the observance of the Torah and its commandments. For example in the case of the execution of a murderer without witnesses or waring, the king's intention must not be to demonstrate his power to the people by showing them that this too is under his domain. Rather, his intention should be to advance the realization of the command: *You shall not murder*, and prevent its disregard.

Since his power is mighty and induces arrogance, God admonishes *the king not to act haughtily towards his fellows* (Devarim 17:20). This is a general commandment that applies both to the monarch and to the ordinary person, yet the monarch is singled out because he is naturally disposed to arrogance... In my view there is a particular characteristic of monarchy that renders it even less appropriate for a king to be haughty by virtue of his station that it is for other persons to be haughty on account of their specific virtues. For it is well known that kingship is not a quality inherent in the king. It is rather granted to him by God, or by the people, for the purpose of perfecting the people, not for his personal enhancement. As Shlomo said, *Better a poor but wise youth than an old and foolish king, who no longer has the sense to heed warnings*. Therefore, the king should not see himself as the governor and lord of the people, but as a servant unto them for their benefit.

A passage in Horayot 10a-b avers: "Do you imagine that I am offering you rulership? It is servitude I offer you, as is written, *And they spoke to him, saying, If you will be a servant to this people this day* (Melachim I 12:7). And regarding David's statement, *Lift up your heads... so the King of glory may come in* (Tehillim 24:7). Rabbeinu Yonah of Gerona wrote that he understands this as follows: that no king rules gloriously, rather the glory rules them instead. To the extent that the masses wish to glorify a king, he will rule yet should they wish to strip him of glory, the king will forfeit his sovereignty entirely. Thus kings do not rule over glory, it rules over them. For Hashem is the king of glory, He rules over it and controls it.